

Sygn. akt IV U 1124/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2016r. w S.

odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 27 sierpnia 2015 r. Nr (...)

w sprawie M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1124/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2015 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 05.08.2015 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył M. K. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych i wskazując, że na skutek wypadku komunikacyjnego pozostaje pod opieką wielu lekarzy i leczenie nie zostało jeszcze zakończone co czyni go przynajmniej częściowo niezdolnym do pracy (odwołanie k. 1-3).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji i uwzględniłyby odwołanie (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 5-6).

Sąd Okręgowy ustalił zważył co następuje:

Ubezpieczony M. K. do dnia 31 lipca 2015 r. miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na podstawie decyzji z dnia 31 grudnia 2014 r. wykonującej wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 9 czerwca 2014 r. w sprawie IV U 1262/13 (wyrok k. 23 akt IV U 1262/13, decyzja k. 146 akt rentowych). Dnia 16 czerwca 2015 r. M. K. wystąpił do ZUS z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k. 159 a. r.).

Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 14.07.2015 r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika z 14 lipca 2015 r. k. 161 a. r.). Ubezpieczony wniósł sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika (k.25 akt lekarskich) i wobec powyższego, został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 5 sierpnia 2015 r. nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej z 05.08.2015 r. k. 167a. r.). Z uwagi na brak przesłanki niezdolności do pracy zaskarżoną decyzją z dnia 27 sierpnia 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu M. K. przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 169 a. r.).

Biegły lekarz ortopeda w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznał u M. K. stan po złamaniu otwartym II° trzonu kości udowej po leczeniu operacyjnym, nawracające dolegliwości bólowe lewego stawu kolanowego, stan po złamaniu otwartym II° 1/3 dalszej trzonu kości ramiennej lewej po leczeniu operacyjnym, stan po złamaniu wieloodłamowym trzonów kości lewego przedramienia po leczeniu operacyjnym, zeszywnienie stawu promieniowo-łokciowego bliższego w wyniku pourazowego kościorostu promieniowo-łokciowego bliższego, ograniczenie zakresów ruchomości lewego stawu barkowego, łokciowego i nadgarstkowego, przykurcz palca V ręki lewej i stwierdził, że ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Biegły w przeprowadzonym badaniu stwierdził: chód wydolny, prawidłowe zakresy ruchomości stawów lewej kończyny dolnej, podejrzenie chondropatii przedziału rzepkowo-udowego lewego stawu kolanowego, ograniczenie ruchomości lewego stawu łokciowego – zakres ruchomości 0-30-130°, przymusowe ustawienie lewego przedramienia w rotacji pośredniej pomiędzy pronacją i supinacją, ruchy rotacyjne przedramienia zniesione, blizna po stronie łokciowej przez całą długość lewego przedramienia zagojona bez cech stanu zapalnego, ograniczenie zgięcia dłoniowego i grzbietowego lewego stawu nadgarstkowego do 30° przy normie do 50°, ograniczenie zgięcia i odwodzenia lewego stawu barkowego do 100° przy normie do 160°, przykurcz zgięciowy stawów PIP i DIP palca V ręki lewej do 30°. Biegły stwierdził, że po przeanalizowaniu obecnego stanu klinicznego ubezpieczonego i stanu klinicznego opisanego w badaniu z dnia 4 grudnia 2013 r. przeprowadzonego w sprawie IV U 1262/13 Sądu Okręgowego w Siedlcach doszło do poprawy zakresów ruchomości stawów lewej kończyny górnej. Biegły nie stwierdził niezdolności ubezpieczonego do wykonywania lżejszych prac fizycznych, pracy biurowej, obsługi komputera, pracy wymagającej jazdy samochodem, a więc pracy odpowiadającej kwalifikacjom ubezpieczonego, który ma wyższe wykształcenie – inżynier budownictwa, który od 2004 r. pracował jako referent ds. inwestycji, a od 01.03.2014 r. jako przedstawiciel handlowy w pełnym wymiarze czasu pracy (opinia biegłego k. 12).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Artykuł 57 ust. 1 powyższej ustawy stanowi, iż renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W ustępie drugim przywołanego przepisu wskazano, iż przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Jak wyrażono w art. 58 ust. 1 pkt 5 przywołanej ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten, w myśl ustępu 2 przywołanego przepisu, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, a do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy celem ustalenia czy ubezpieczony jest nadal po 31 lipca 2015 r. niezdolny do pracy. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie, po zapoznaniu się z badaniem i opinią przeprowadzonymi w sprawie IV U 1262/13 Sądu Okręgowego w Siedlcach, które były podstawą do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty do 31 lipca 2015 r. i zbadaniu ubezpieczonego stwierdził, iż doszło do poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego polegającej na poprawie zakresów ruchomości stawów lewej kończyny górnej i wskazał, że stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje u niego niezdolności do pracy. Biegły wskazał, iż ubezpieczony może wykonywać lżejsze prace fizyczne, pracę biurową, prace przy obsłudze komputera, pracę wymagającą jazdy samochodem, a więc zgodną z jego dotychczasowymi kwalifikacjami pracownika biurowego, a od 01.03.2014 r. przedstawiciela handlowego. Do niniejszej opinii lekarz ortopedy nie został zgłoszone żadne zastrzeżenia przez pełnomocnika ubezpieczonego, tylko wniosek, aby niniejsza opinia została pominięta, bez wskazania żadnych przyczyn takiego stanowiska, i wniosek o dopuszczenie dowodu z zespołu biegłych: chirurga, chirurga naczyniowego, neurologa i ortopedy (k. 17). Sąd oddalił wskazany wniosek dowody, ze względu na to, że do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego biegłym właściwym jest lekarz ortopeda mając na uwadze rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia tak jak zresztą w sprawie IV U 1262/13.

Sąd Okręgowy uznał, iż sporządzona w sprawie opinia biegłego lekarza ortopedy stanowi wiarygodną i miarodajną ocenę aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonego. Została sporządzona przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne z zakresu schorzeń dotyczących ubezpieczonego. Wydanie opinii zostało poprzedzone zapoznaniem się z treścią dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz osobistym badaniem ubezpieczonego i porównaniem stanu zdrowia obecnego do stanu zdrowia w czasie badania z grudnia 2013 r. Opinia jest logiczna, spójna, odnosi się do kwalifikacji ubezpieczonego. Sformułowane wnioski zostały w sposób należyty uzasadnione. Powyższe powoduje, iż sporna na gruncie niniejszego postępowania okoliczność zdolności do pracy ubezpieczonego została w sposób dostateczny wyjaśniona. Pokreślić należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W oparciu o powyższe ustalenia, stwierdzić należy, iż nie została spełniona przez ubezpieczonego przesłanka niezdolności do pracy wymieniona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co czyni odwołanie niezasadnym. Na marginesie należy stwierdzić, iż wniosek profesjonalnego pełnomocnika o uchylenie zaskarżonej decyzji nie znajduje oparcia w art. 477¹⁴ kpc.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.